

VILINSKA MAGIJA

Sve o vilama i o tome kako uvesti njihovu magiju u naše živote

ROUZMARI ELEN GILI

UVOD

Nekada davno živela sam u šumovitom delu Nove Engleske i tada sam po prvi put čula za svet vila. Imala sam osećaj da sam našla svoj lični prirodni rezervat. Sedela bih na terasi i posmatrala potok oko kojeg su boravili vodeni pacovi, patke i mnoštvo različitih ptica. Uskoro sam otkrila da još jedna populacija koju retko možemo da primetimo takođe obitava u ovom krajoliku: duhovi iz prirode. Postajala sam svesna ovih duhova uglavnom u trenucima kada sam bila izuzetno opuštena, kada nisam razmišljala ni o čemu određenom, u trenucima kada sam prosto upijala lepotu, mirise i zvuke krajolika koji me je okruživao. Uglavnom sam ih primećivala u sumrak, kada bi duge senke padale na drveće, kao i u zoru kada bi se oblici pojavljivali iz mraka koji se budio. Noći u kojima je bleđa mesečina svetlucala kroz drveće su bile prosto čarobne; šuma bi oživela nekim misterioznim prisustvom.

Retko sam „viđala“ ova stvorenja, više sam ih osećala svojim unutrašnjim okom. To su bile srebrnkastobeke forme koje su fijukale i letele po šumi; čudna mala stvorenja koja su delovala kao da su stvorena od kore drveća i lišća; bila su tu i druga stvorenja koja prosto nazivam „prisustvima“. Ta „prisustva“ su više bila kao esencije prirodnog sveta nego stvorenja ili bića.

Šta god da je bilo to što sam videla, obično sam mogla da ih zadržim u svesti samo na nekoliko trenutaka. Kasnije sam naučila kako da proširim svoj „vilinski vid“ tako da mogu detaljnije da ih zapazim, kako unutrašnjim bićem, tako i vizualno; takođe sam naučila kako da uspostavljam kontakt sa nekim od ovih stvorenja. Namera mi je da pomoću ove knjige podelim sa vama priču o tome kako sam to uspela, te da vam opišem koliko sam dobila od tog iskrenog odnosa sa kraljevstvom prirode.

Moja svest o duhovima iz prirode bila je deo moje svesti o anđeoskom kraljevstvu koja je tek počinjala da se razvija. Saznala sam da nisam sama, daleko od toga, i da mnogi drugi ljudi imaju slična ovakva duhovna buđenja i susrete sa anđelima i vilama. Šta to sve treba da znači?

Ljudski rod je poslao kolektivan poziv u pomoć duhovnom svetu. Primili smo odgovor na naš poziv. Ukoliko želimo duhovnu pomoć anđela i vila u pokušajima da se razvijamo kao ličnosti i u našoj težnji da ovaj svet postane

bolje mesto sa više harmonije, onda moramo da uspostavimo odnose koji sežu daleko dublje od granica fizičkog postojanja. Moramo da pokažemo iskrene namere da iskoristimo pomoć koja nam se nudi. Vile i anđeli su stvorenja koja su stvorena da pomažu, njihov cilj je da se brinu o svim bićima u skladu sa Uzvišenim planom. Smisao njihovog postojanja je da ostvare celovitost i ljubav.

Anđeli prvenstveno imaju odgovornost da se brinu o ljudima, dok se duhovi iz prirode brinu za dobrostanje prirode, te smo zbog toga sa njima imali drugačije kontakte. Ipak, duhovi iz prirode su sada postali otvoreniji za komunikaciju sa ljudskim bićima. Jedna pojedinačna sila ne može da stvori planetu ljubavi, harmonije i lepote. Vile ne mogu to samostalno da urade, anđeli ne mogu to samostalno da urade, a ni mi, ljudska bića, ne možemo to samostalno da uradimo. Neophodna je saradnja. Vile, kao i anđeli, mogu nam pomoći da ovaj svet ispunimo radošću i izobiljem.

Vilinski svet se udružio sa raznolikim stvorenjima. Ova knjiga je uvod u njihov predivan i čaroban svet. Ova knjiga je ujedno i uputstvo kako možete da učestvujete u njihovoj magiji. Dok budete okretali stranice, zamišljajte kako vas obasipa svetlucavi vilinski prah i kako vas vodi kroz Zlatna Vrata. Kakva su to Zlatna Vrata i šta se krije iza njih? To ćete tek da otkrijete!

Rouzmari Elen Gili, doktor filozofije

1.

U SVETU VILA

Paralelno sa našim svetom postoji još jedan nevidljivi svet, svet vila. Za postojanje ovog sveta se zna još od prastarih vremena. Vile nastanjuju središnji prostor između zemlje i rajskih duhovnih prostora. One se više brinu za zemlju nego anđeli, polubogovi i bogovi. Postoje različiti opisi vila i različite priče o njihovom poreklu; razlikuju se i priče o ljudskim interakcijama sa njima. Nekih vila se ljudi boje, a nekima se udvaraju. One imaju natprirodne moći i znaju magiju, te su ljudi iz tog razloga od njih često tražili pomoć i usluge.

Možda ste već imali priliku da primetite njihov tajni svet dok vredno rade u prirodi, oko ljudskih domaćinstava i radnih mesta. Vile su nedostižne i većina voli da ostane neprimećena. Međutim, postoji mogućnost da se izgradi odnos sa ovim vilinskim svetom koji nam može doneti brojne prednosti. Ova knjiga postoji kako bi vam objasnila kako to da ostvarite.

Vile imaju natprirodne moći i znaju magiju, te su ljudi iz tog razloga od njih često tražili pomoć i usluge.

POREKLO VILA

Engleski termin „fairy“ (vila) potiče od latinske reči fata što znači sudbina, i odnosi se na Sudbine iz mitologije: tri žene koje vrte, zavrću i seku niti života. Termin „vila“ je počeo da se koristi u srednjem veku i često je korišćen kako bi označio ženu koja poseduje magijske moći. Engleski termin fairy je u originalu značio fea-erie iliti stanje začaranosti. Folklor nam govori da same vile ne vole ovaj termin, već da više vole kada ih nazivamo „dobrim komšijama“, „narodom“, „ljudima mira“, „strancima“, „onima“, „bлагосlovenim sudom“ i sličnim terminima. Vile se često nazivaju i „malim ljudima“.

Verovanja o vilama su veoma univerzalna i uprkos razlikama, sličnosti su više nego očigledne. Iako se vilinski narod može naći svuda na planeti, u njih se najviše veruje u Velikoj Britaniji i u Evropi.

Savremeno zapadnjačko verovanje povezuje vile i anđele kao podgrupe istih stvorenja, u skladu sa idejom da sve u prirodi ima svoga zaštitnika – anđela. Međutim, u narodnoj tradiciji, vile nisu podvrsta anđela, već posebna vrsta stvorenja.

Vilinski svet je stariji od hrišćanstva, ali veliki deo verovanja je poprimio hrišćanska obeležja. Najvažnija objašnjenja o poreklu vila su:

- One su duše paganskih mrtvih. Oni koji nisu bili kršćani, postali su mrtve duše koje su ostale zarobljene između neba i zemlje.*
- One su čuvari mrtvih. Njihovo stanište je prostor između sveta mrtvih i sveta živih.*
- One su duhovi poštovanih predaka.*
- One su posrnuli anđeli koji su zajedno sa Luciferom napustili Raj, ali ih je Bog osudio da žive među zemaljskim elementima.*
- One su duhovi iz prirode koji su povezani sa određenim mestima ili sa četiri elementa.*
- One su natprirodna stvorenja koja su pola ljudi, pola čudovišta.*
- One su ljudska bića sitnog rasta koja su morala da se povuku u tajnost kako bi preživela.*

Po svemu sudeći, ne postoji jedno jedinstveno objašnjenje o poreklu vila. Neke su duhovi iz prirode, neke su deo natprirodne sile, neke se opet povezuju sa svetom mrtvih, dok neke imaju dalek odnos sa ljudskim rodом.

VRSTE I OPISI VILA

Vile imaju mnogobrojne nazive i različito se opisuju. Najčešće su nevidljive, osim za one koji poseduju izuzetnu pronicljivost. Ako one tako žele, ljudska bića mogu da ih vide. Neke vile su sićušne, dok su druge ogromne, veće od ljudi. Neke su lepe, a neke nisu. Neke likom podsećaju na ljudska bića, druge više liče na duhove sa krilima.

Neke vile su moralno neopredeljene, dok su druge uvek blagonaklone; takođe postoje i one za koje se smatra da su zlobne, posebno za one koje čuvaju određene prirodne tvorevine ili za one koje vole da zbijaju šale sa neopreznim putnicima.

Neke vile su samotnjaci, pogotovo one koje borave u divljini. Druge žive kao nacija ili rasa i za njih se najčešće tvrdi da žive ispod zemlje i da izlaze na površinu kroz humke, pećine, jazbine i rupe u zemlji. Zemlja Vila ili još poznata i kao Zemlja Vilenjaka ima sve karakteristike sveta mrtvih. Vreme teče drugačijim tokom, tako da jedan ljudski dan može u Zemlji Vila da traje nekoliko godina. Tamo nema dana ni noći, već je večiti sumrak.

Savremeno verovanje o vilama deli ova stvorenja u četiri osnovne grupe u skladu sa četiri elementa u prirodi:

- Zemaljske vile se mogu naći u baštama, šumovitim predelima, u prirodi ili flori; to su bića koja se povezuju sa životinjama, mineralima, prirodnim staništima kao što su rudnici, pećine i tako dalje. Zemaljske vile takođe uključuju i one vile koje rade u ljudskim domaćinstvima, kao što su, na primer, kućni duhovi. Patuljci, gnomi, vilenjaci, male vile, trolovi i zvekiri su vile koje su posvećene zemlji.*
- Vodene vile nastanjuju jezera, reke, jezerca i druge vodene površine, uključujući mora i okeane. Nimfe, sirene i vodeni duhovi su među mnogobrojnim vodenim vilama.*
- Vazdušne vile upravljaju vetrovima, oblacima i vremenskim uslovima. One se naročito povezuju sa olujama i vremenskim neprilikama.*
- Vatrene vile žive u divljim vatrama, vulkanima, lomačama, logorskim vatrama, kućnim ognjištima i električnoj struji.*

VILINSKE AKTIVNOSTI

Vile se brinu za prirodni svet i čuvaju ga. Interakcije vila sa ljudskim bićima zavise od vrste vile i od njene svrhe. Na primer, rečna vila neće imati toliko interakcija sa ljudskim bićima kao vila koja se brine za ljudske alatke.

Po tradicionalnom verovanju, vile i njihove aktivnosti bile su objašnjenja za postojanje bolesti, za razne deformitete i prevremenu smrt dece; za pomor stoke i za razne vremenske nepogode. Vile su bile poznate po tome što su znale da začaraju ljude i životinje. Vilenjaci su krali ljudske žene kako bi im postale supruge. Krali su ljudske bebe i na njihovo mesto stavljali su njihovu bolešljivu decu.

Kako bi bili u milosti vila, ljudi su održavali čistoću u kućama i ostavljali su im hrane i pića. Za uzvrat, vile su im donosile poklone, sreću, plodnost i novac, te su im pomagale u kućnim poslovima. Vilama su se nudili pokloni i žrtve na svetim izvorima, fontanama, jezerima, šumarcima i drugim mestima za koje se verovalo da ih vile često posećuju. Ljudi su verovali da se na taj način oslobađaju bolesti i zle sreće.

Narodni koncept dobrih i loših vila najčešće nije baš jasan. Kakva god da je volja određene vile ili grupe vila, od ključne je važnosti da ljudi poštuju vile. Brojne priče iz naroda opisuju poželjnost ljubaznosti, dobrote, visokog poštovanja vilinskih tabua i pravilnog obraćanje vilama.

Od ključne je važnosti da ljudi poštuju vile.

ZAŠTO TREBA DA SARADUJEMO SA VILAMA?

I dan danas mnogi ljudi zaziru od vilinskog naroda, ali ipak je sada naš odnos sa njima promenjen tako da je postao produktivniji i povoljniji. Napredovali smo kada je reč o našem razumevanju onoga što ne možemo da vidimo, onoga što je natprirodno i duhovno. U nama se probudila želja da uspostavimo saradnju sa ovim bićima.

Mnogo je onoga što možemo da naučimo od vila. Njihova uloga u prirodi, životne sile prirode, njihova sposobnost da se kreću kroz vreme i prostor, i njihove naizgled čarobne sposobnosti nisu rezervisane samo za njih. Verovanja nam govore da vile nude svoje magične poklone u zamenu za usluge. Time što ćemo uspostaviti saradnju sa vilama, pruža nam se mogućnost da unesemo njihovu magiju u naše živote.

Saradnjom sa vilama postajemo svesniji našeg uticaja na prirodni svet i povećavamo poštovanje koje osećamo prema svim bićima u prirodi. Ne

možemo zloupotrebjavati prirodni svet, zagađivati ga i razarati, pa potom očekivati da nas održava u životu. Stvaranje je ravnoteža između uzimanja i davanja. Moramo da se brinemo o prirodnom svetu kako bi se i priroda brinula o nama.

Svet vila vrlo dobro zna koliko je negativan uticaj ljudskog zanemarivanja. U njihovom je interesu da nas uključe u komunikaciju i saradnju, i da odgovore na naše pozive kako god im se obratimo sa iskrenim namerama.

Time što ćemo uspostaviti saradnju sa vilama, pruža nam se mogućnost da unesemo njihovu magiju u naše živote.

ŠTA JE VILINSKA MAGIJA?

Vilinska magija je uspostavljanje komunikacije i saradnje sa svetom vila. Ova saradnja je magična po tome što nas vodi izvan našeg ograničenog fizičkog sveta u drugačija stanja svesti koja podstiču naš lični i duhovni razvoj.

Vilinska magija je veoma jednostavna. To nije magija koja je ispunjena čudnim procedurama i ritualima; to je prošireno stanje svesti koje svako može da dostigne.

Godine 1691, sveštenik Robert Kirk iz Škotske je napisao sada veoma čuvenu knjigu o vilama, Sveta zajednica (vilenjaka, fauna i vila), koja je objavljena 1815. godine. Kirk je opisao vilinski narod koji je živio u Škotskoj u to doba, te je opisao i dva načina kako se mogu videti vile, to jest, kako se može steći pronicljivost koja nam pomaže da vidimo vile:

- 1. Uzmite konopac kojim je telo bilo vezano za mrtvački kovčeg. Zavežite ga oko struka. Sagnite se i kroz noge posmatrajte posmrtnu povorku koja prolazi.*
- 2. Nađite uspešnog vidovnjaka. Neka stavi svoju desnu nogu na vašu levu nogu i neka stavi svoje ruke na vašu glavu. Ovo će u vama probuditi vidovnjačke moći.*

Možemo samo da se pitamo da li su oni koji su pokušali jednu od ovih metoda zaista uspeli da vide vile!

Gledanje vila zaista nije ovako komplikovano. Samo treba da pratite jednostavna uputstva koja vam nudim u ovoj knjizi i otvorićete vrata ka zaista magičnom svetu vila i vilenjaka.

Vilinska magija nije ispunjena čudnim procedurama i ritualima; to je prošireno stanje svesti koje svako može da dostigne.

2.

DEVE, VILE I ANĐELI

Možda ste već čuli za termin „deva“ u značenju vila, duha iz prirode ili anđela. Šta su zapravo deve i kakav je njihov odnos sa vilama i anđelima?

Termin „deva“ potiče iz sanskrita i znači „onaj koji sija“. U istočnjačkom verovanju postoji nekoliko vrsta deva. Na primer, hinduizam razlikuje tri vrste. Prvi je braman u obličju ličnog boga. Braman je apstraktan pojam koji označava apsolutno biće ili apsolutnu svest, to je stanje čiste transcendentnosti koja se ne može precizno opisati. Drugi je smrtnik koji je dosegao stanje uzvišenosti, ali je telo i dalje ostalo smrtno. Treći je produhovljeni čovek koji je video Boga.

U budizmu, deva je bog koji živi u jednom od 28 dobrih nebeskih svetova. Ove deve su nekada bili smrtnici, a sada uživaju u dugom i srećnom životu u ovom svetu koji su dobili kao nagradu za dobar zemaljski život. Međutim, oni su podložni reinkarnaciji i moraju da ispune određene uslove kako bi mogli da se reinkarniraju.

U zapadnjačkom verovanju, deva je napredan duh ili bogoliko stvorenje koje upravlja elementima i duhovima iz prirode, kao i blagostanjem svih bića koja postoje u prirodi. Stoga, deve se mogu smatrati nekom vrstom upravnika ili menadžera. Deve imaju plemenitiju energiju nego vile, pa su stoga bliže anđelima. Kada ih vidimo, one su lebdeće, sjajne forme raznolikih boja.

Da li su deve anđeli ili vile? U stvari, zaista je nemoguće u potpunosti odvojiti duhovne svetove jer se oni često spajaju. Deve se, manje-više, nalaze negde između vila i anđela.

U zapadnjačkom verovanju, deva je napredan duh ili bogoliko stvorenje koje upravlja elementima, duhovima iz prirode i blagostanjem svih bića u prirodi.

DEVE U PRIRODI

Naše shvatanje deva potiče od teozofije, duhovne filozofije koja se zasniva na istočnjačkim konceptima koje je u zapadnu filozofiju uvela Helena P. Blavatski tokom kasnog 19. veka. Blavatskijeva je bila osnivač Teozofskog udruženja u Njujorku. Izjavila je kako je mnoštvo informacija sa kojima raspolaže dobila od pokojnih učenjaka koji su joj bili nešto poput mentora.

Blavatskijeva tvrdi da su deve vrsta anđela ili bogova koje ljudska bića ne mogu da obožavaju. Deve su stvorenja koja su prešla iz prethodnog planetarnog perioda. Nakon što se formirao Sunčev sistem, deve su stigle na Zemlju pre elementalista ili ljudi, i ostale su uspavane sve dok ljudska evolucija nije dosegla određeni stadijum. Kada je naša duhovna svest postala dovoljno zrela da možemo da ih priznamo i da saradujemo sa njima, deve su se aktivirale i ujedinile sa elementalistima kako bi pomogle ljudskim bićima da se dalje razvijaju.

Blavatskijeva je tvrdila da su deve pod upravom arhandela. Ogromna armija solarnih i planetarnih anđela naziva se Armijom Svetlosti ili Vodičima kroz Znanje. Svaka planeta, svaki solarni sistem, svako živo biće ima arhandela koji je zadužen za njih, a taj arhandeo ima svoju vojsku deva. Zamišljala je redove deva kao isprepletene sa bogovima i anđelima, tako da su svi zajedno odgovorni za sve što se stvara u svemiru. Planinski bogovi predsedavaju na planinskim vrhovima, dok Ravničarski Anđeli vladaju prostorima na ravnoj zemljinoj površini. Anđeli Graditelji koriste prototipe kako bi stvorili niže duhove, ljude, životinje, biljke i stene. Anđeli Čuvari nadziru ljude, njihove domove, decu i nastojanja, dok Anđeli Iscelitelji brinu o bolesnima, leče ranjene i teše ožalošćene. Anđeli Vladari navode i usmeravaju nacije na putu ka ostvarenju njihove sudbine. Deve iz prirode stvaraju iskru života koja je potrebna Anđelima Graditeljima za njihove kreacije – one takođe neguju postojanje svih živih bića. U ovu kategoriju spadaju i duhovi prirode koji se brinu za zemlju, vazduh, vatru i vodu – brauniji, silfi, salamanderi i undine – kao i bogovi oluja, vatre i vremenskih prilika. Deve za umetnost i lepotu su zadužene za lepotu svega što postoji, dok Anđeli Muzike nose glas božiji sa svom njegovom komplikovanom melodijom, do ljudskih bića.

Stoga, putem teozofije, deve su počele da budu smatrane prirodnim duhovima višeg nivoa. Iako su zadužene za duhovni rast ljudi, one se bave svojim poslom i udaljenije su od nas nego od ostalih stvorenja iz vilinskog sveta. Kada uspemo da stupimo u fizički kontakt sa devama, one često izražavaju svoje nezadovoljstvo zbog toga što zagađujemo planetu i što ne poštujemo prirodu. Međutim, njihova žalost je pomešana sa ljubavlju i spremnošću da nam pomognu da izađemo na pravi put – samo ako smo spremni da preuzmemo neke pozitivne korake usled kontakta sa njima.

Kao i mnogi drugi stanovnici vilinskog sveta, i deve rado saraduju sa pojedincima koji pokazuju odgovarajući stepen poštovanja i skladnosti. Njihov rad uključuje stvaranje viših frekvencija duhovne energije, posebno za isceljenje. Na primer, one su aktivno uključene u proces stvaranja i

proizvodnje homeopatskih cvetnih esencija i isceljujućih cvetnih kombinacija. Baštovani koji saraduju sa devama smatraju da su one „arhitekti“ prirode; svako živo biće ima svoju devu, čak i zemljište ima svoju devu. Deve izrađuju nacрте za sva živa bića i određuju koliko je energije potrebno za rast i zdravlje. Deve nam daju savete kako da uzgajamo biljke, kako da ih zalivamo i đubrimo, te kako da se oslobodimo štetočina kako što su krtice i crvi bez da ih ubijamo. Odnos sa devama može biti mnogo dublji, tako da uključuje i uzvišeno poštovanje prema svim živim bićima i prema prirodi. Deve nam pomažu da sa ljubavlju saradujemo sa svetovima koje ne možemo da vidimo i da uvidimo uzajamnu povezanost svih živih bića i Boga.

Kao i mnogi drugi stanovnici vilinskog sveta, i deve rado saraduju sa pojedincima koji pokazuju odgovarajući stepen poštovanja i skladnosti.

ČUDA U FAJNDHORNU

Prelomni momenat našeg shvatanja sveta deva desio se u Fajndhornu, maloj duhovnoj zajednici na severu Škotske, koja je tokom 60-ih i 70-ih postala poznata po spektakularnom razvoju do kojeg je došlo zbog saveta deva.

Osnivači Fajndhorna bili su Piter i Ajlin Kedi, muž i žena, i njihova prijateljica Doroti Meklin. Tokom 1962, svo troje je ostalo bez posla u Škotskoj – godinama su radili kao upravnici hotela i odmarališta – te su se nastanili u naselju kamp kućica u Fajndhornu, gde su Kediji imali kamp kućicu. To je bilo napušteno mesto, daleko od svega, ali je Piter osećao kako ih je nešto dovelo tamo, neko duhovno navođenje koje je Ajlin primila tokom meditacije.

Kediji i Meklinova su se godinama bavili duhovnim istraživanjima. Piter je imao veoma razvijenu intuiciju. Ajlin je bila medij. Doroti je primala i prenosila uzvišene božanske poruke.

Piter se bavio baštovanstvom kako bi prekratio vreme, iako peskovito tlo i vremenske prilike za to nisu bile povoljne. Tog maja 1963, njihovi životi su se zauvek promenili. Doroti je primila neobičnu poruku o „silama prirode“ koja joj je saopštila da je jedan od njenih zadataka da se uskladi sa tim silama, koje su bile prijateljski nastrojene prema njoj. Piter je tu poruku protumačio kao poruku koja kaže da će joj Priroda dati uputstva šta treba da se radi u bašti. Piterova analiza je bila i potvrđena tokom sledeće meditacije, jer joj je saopšteno da ta saradnja nije samo moguća, već i da će dovesti do velike radosti i sreće. Biće sa kojim je Doroti komunicirala saopštilo joj je da ona ima moć da uskladi duhove iz prirode sa duhovima višeg reda, to jest, sa duhovima oblaka, kiše i vegetacije. Biće joj je reklo: „Samo budi otvorena i

uroni u veličanstveni svet Prirode sa saosećanjem i razumevanjem. Znaj da su ova bića – bića svetlosti – spremna da pomognu, ali ne veruju ljudima te će zato stalno tražiti greške kod ljudi. Drži se mene i neće ih naći, i svi ćete početi da gradite novi svet iz početka“.

Doroti je uradila ono što joj je biće reklo da uradi. Prvi duh iz prirode koji joj se ukazao bila je „Deva od graška“, koju je opisala kao stvorenje koje ima prototip svih graškova na svetu. Njen prvobitni kontakt bio je sa „Anđelom Krajolika“, koji je imao holističan izgled. Anđeo Krajolika joj je često olakšavao komunikaciju sa drugim bićima. Sva komunikacija se odigravala na unutrašnjem nivou.

U početku, Doroti nije znala kako da naziva bića sa kojima je u kontaktu. Smatrala je da su to anđeli, ali termin „anđeo“ je bio pomalo otrcan pod uticajem popularne kulture. Ova stvorenja su delovala suviše fantastično. Počela je da ih smata devama, iako je jednako koristila i termine anđeo, deva i duh iz prirode. (Mnogo godina kasnije, nakon što je napustila Fajndhorn, Doroti je ponovo počela da ih naziva anđelima.) Nikada nije zapravo videla ova stvorenja, već ih je nekako osećala na unutrašnjim nivoima. Zauzimali su fenomenalne dimenzije, rekla je. Njihove dužnosti su bile da čuvaju prototipe svih materijalnih stvari – čak i stvari koje je napravila ljudska ruka, kao što su mašine – te da nude ljubav čitavom ljudskom rodu. U roku od godinu dana, pod vodstvom deva, Fajndhorn je bio potpuno drugačiji. Kupus, koji normalno ima težinu od 2 kilograma kada sazri, bio je tamo težak skoro 20 kilograma. Brokoli su bili toliko teški da ih nisu mogli podići sa zemlje.

Godine 1966, jedan Piterov prijatelj, naučnik R. Ogilvi Krombi, posetio je Fajndhorn. Bilo je očigledno da se svideo duhovima iz prirode jer su mu se po povratku u Edinburg prikazali u Kraljevskoj botaničkoj bašti. Biće koje mu se ukazalo bilo je visoko oko 90 santimetara, bilo je pola čovek, pola životinja, predstavilo se kao Kurmos i saopštilo Krombiju da ono živi u bašti i da pomaže biljkama da rastu. Kurmos je uskoro Krombija predstavio Panu, vrhovnom duhu iz prirode. Pan je Krombiju saopštio da je on odabran da pomogne da se obnovi izgubljeni kontakt između ljudskog roda i duhova iz prirode. Krombi je preneo Panovu poruku u Fajndhorn.

Fajndhorn je privlačio ljude sa svih strana sveta koji su želeli da učestvuju u izgradnji nove uzbudljive „zajednice svetlosti“ koja je označavala novu eru saradnje između čoveka i kraljevstva prirode.

Brajan Nobs, profesionalni britanski grnčar i umetnik, stigao je u Fajndhorn tokom 1970-te, i otkrio da je o mesto ispunjeno magijom i svetlošću. Nobs je postao Krombijev naslednik u skladu sa Panovim željama.

Pokazalo se da je to bio pravi trenutak da se preda čarobni štapić, jer je Krombi preminuo 1974. pa je Nobs postao posrednik između sveta deva i stanovnika Fajndhorna.

Leta 1971, Nobs je otputovao u Edinburg, gde ga je Krombi pozvao da provede vikend sa njim. Krombi je predložio da provedu dan u posećivanju raznih mesta gde deve borave, uključujući i Kraljevsku botaničku baštu. Krombi je rekao Nobsu da obrati pažnju i da mu kaže ako primeti nešto čudno. Ipak, nije hteo da mu da nikakve naznake.

Bio je to značajan dan kada je Nobs prvi put doživeo ogromno proširenje svesti koje je bilo prosto neverovatno. Jedno od najmoćnijih viđenja bilo je ono u Kraljevskoj botaničkoj bašti, baš tamo gde je Krombi prvi put susreo Pana.

„Osećao sam se kao da mi je skinuta skrama sa očiju i čula“, rekao je Nobs. „Sve je bilo uvećano nekoliko puta. Osećao sam se kao da gazim kroz talase energije koji mi se nagomilavaju oko članaka kao električna struja“. Krombi mu je objasnio da su to energetske struje koje povezuju različita mesta. Nobsu je pažnju privuklo nešto sa leve strane staze kojom su išli. Svojim unutrašnjim vidom osetio je da neko biće tamo stoji i da ih posmatra. Bio je to Pan. „Da“, složio se Krombi kada mu je Nobs saopštio šta je osetio, „Pan se pitao koliko će ti trebati da ga primetiš“.

U Hermitažu, Nobs je šetao svestan svetlosnog zraka koji prodire u njega kroz temeni deo glave. Postao je svestan prelepih, čovekolikih stvorenja visokih oko 120 santimetara, koja su ih pratila. „Nisam to video očima. Mislio sam da sam poludeo.“ Ali ono što je doživljavao je bilo stvarno. Krombi je ova bića nazivao „visokim vilenjacima“, po popularnim Tolkinovim likovima iz knjiga „Gospodar prstenova“. Činilo se da su bića zadovoljna što ih tako opisuje.

Krombi je potom objasnio Nobsu da je smisao ove posete bio da se jedno od ovih stvorenja vrati sa njim u Fajndhorn, kako bi se uspostavila veza između botaničke bašte i čvorova moći u njoj. „I tako je otputovao sa mnom. Vratio sam se autobusom u Fajndhorn, a on je sedeo na sedištu do moga. Bilo je to veoma čudno iskustvo“, rekao je Nobs.

Piter i Ajlin Kedi su se 1980. godine razišli. Piter je otišao u Ameriku, dok je Ajlin ostala na Fajndhornu. Nobs je na nekoliko godina otišao u Ameriku, gde se takođe susreo sa Panom.

U Pensilvaniji, Nobs je živio u kraju u kojem nije bilo mnogo kuća, a bašte su bile okružene šumom. Noći su tamo bile bogate magijom. „Jedne noći sam se probudio i video da je prostorija okupana u jarkoj zelenkastoj svetlosti“, rekao je Nobs. „Ustanovio sam da ne mogu da se pomeram – bio sam paralisani. Pored moga kreveta je stajao Indijanac sa ogrlicom od perlica. Bio

je zelene boje i glavom je dodirivao plafon, što znači da je bio visok oko 280 santimetara“. To stvorenje je prosto posmatralo Nobsa – nije mu prenelo nikakvu poruku. Nobs se nije uplašio, iako nije mogao da se pomera. Nakon kraćeg vremena, stvorenje je prosto nestalo.

Nobs se veoma zainteresovao za identitet misterioznog Indijanca. Nekoliko godina kasnije, čuo je za jedno indijansko božanstvo, „Živo čvrsto lice“ ili „Maska bića“, koje je vladalo šumama i divljim stvorenjima. To je bilo još jedno lice Pana.

Nobs se ponovo susreo sa ovim stvorenjem na Floridi, nedaleko od Sent Pitersburga. Šetao je ulicom, po urbanom delu grada, razmišljajući o Panu, kada je iznenada osetio težinu nevidljive ruke na svome ramenu. Bio je to njegov stari prijatelj, Pan. Njih dvojica su tako zajedno išli nekih stotinjak metara, nakon čega je Pan otišao. Smisao ovog susreta je bio da Nobsu da do znanja da su stvorenja iz prirodnog kraljevstva uvek sa nama, čak i u urbanim sredinama.

Danas se Fajndhorn opisuje kao „međunarodna duhovna zajednica“ koja se povodi sledećim principima: „Bog, ili izvor života, nam je svima na raspolaganju u svakom trenutku. Priroda, uključujući i planetu, ima svoju inteligenciju i deo je većeg i značajnijeg plana. Iako nemamo neku doktrinu ili geslo, mi verujemo da se u ovom trenutku u svetu odvija evoluciono proširenje svesti, čime se ljudska kultura obogaćuje duhovnim vrednostima“. Fajndhorn je humanitarna organizacija i nudi različite mogućnosti duhovnog obrazovanja.

Piter je 1994. godine poginuo u automobilskoj nesreći u Evropi. Ajlin je i dalje u Fajndhornu gde je našla duhovno sidrište. Od vremena kada je napustila Fajndhorn, Doroti je živela u Kanadi i u Sjedinjenim Američkim Državama.

UTICAJ FAJNDHORNA NA AMERIKU

Model Fajndhorna je inspirisao mnoge širom sveta da se uključe u aktivan odnos sa svetom vila i deva. U Americi imamo dva primera, Perelandru i farmu Grin Houp.

Perelandra, koja se nalazi nedaleko od Džefersontona u Virdžiniji, osnovali su Mašel Smol Rajt i njen partner, Klerens Rajt. Perelandra, ili Venera, dobila je naziv po planeti savršenstva iz istoimenog naučno-fantastičnog romana C.S. Luisa. Godine 1974. Mašel se psihički otvorila i dve godine kasnije počela da komunicira sa „prosvetljenom inteligencijom iz prirode“ – to je bio njen naziv za ono što drugi nazivaju

devama ili duhovima iz prirode. Mašel je počela da prati njihova uputstva o tome kako treba da osmisli i uzgaja svoj vrt. Perelandra se jednom godišnje otvara za sve posetioce koji žele da je posete.

Farma Grin Houp, nedaleko od Meridena u Nju Hempširu, osnovana je od strane Moli i Džima Šiana. Ova farma je u privatnom vlasništvu i nije otvorena za posetioce. Moli, koja se dugo vremena bavila baštovanstvom i koja je odrasla na farmi u Konektikatu, započela je svoje duhovno putovanje 1984. godine, što je dovelo do komunikacije sa svetom deva i anđela.

Jednoga dana primetila je osetnu razliku u svojoj svesti i počela je da prima „male poruke“ od biljaka. Biljke su joj se obraćale glasovima anđela, deva i elementalista koji su povezani sa biljkama. One su joj davale savete o uzgoju biljaka. Njihov najvažniji doprinos je bio o geometrijskom dizajnu bašte za koji su stvorenja rekla da će povećati energetske osobine biljaka, posebno onih biljaka koje se koriste pri isceljenju. Kao i osnivači Fajndhorna, Šiani su postupali po savetima koje su dobili i počeli su da proizvode lekove i meleme na bazi biljaka.

Moli ne voli da ova stvorenja naziva „devama“, „anđelima“ ili „duhovima iz prirode“. Kaže da su ovi nazivi suviše ograničavajući i da nisu pravični prema tim stvorenjima. Ona ih smatra „spektrima energije“ čije prisustvo se može primetiti po promenama u vibracijama. Moli oseća da deve imaju jaču energiju od anđela, i da su bolje razvijene. Međutim, arhandeli kao što je na primer Majkl su, čini se, jači od deva.

U početku, Moli je provodila sate meditirajući u želji da uspostavi komunikaciju sa ovom inteligencijom. Vremenom, posle mnogo prakse, uspela je da usavrši svoju sposobnost te je komunikacija postala lakša, posebno kada je koristila metodu navođenog pisanja.

Moli kaže da je svrha farme Grin houp da pokaže kako anđeosko, elementalno i ljudsko carstvo mogu da sarađuju u međusobnoj harmoniji, i u harmoniji sa Bogom. Kraljevstvo anđela drži u svojim rukama uzvišeni plan za prostor i inspiriše ljudsko kraljevstvo ljubavlju i nadahnućem. Elementalisti sprovode uzvišeni plan u delo, koristeći ljude kako svoje oruđe za rad.

POJAVLJIVANJA DEVA

Mnogi duhovi iz prirode i vile imaju sposobnost da se prikažu u čovekolikoj formi, ali s obzirom da deve imaju suptilnije energetske frekvencije, one se retko prikazuju. Mnoge deve se mogu osetiti i nagovestiti, ali se ne mogu videti, osim u slučajevima kad pojedinac poseduje vidovnjačke

moći. Neke se pojavljuju kao anđeli: kao stubovi ili lopte od svetlosti, ili kao lebdeće boje. Često se stiče osećaj da se deve ne mogu definisati bilo kakvim oblikom, već da postoje kao velika, čak nedokučiva polja energije.

Mnoge deve se mogu osetiti i nagovestiti, ali se ne mogu videti, osim u slučajevima kad pojedinac poseduje vidovnjačke moći.

KLJUČEVI KRALJEVSTVA

U ova dva poglavlja opisali smo popriličan broj bića, ali to je samo mali deo od ukupnog broja vrsta vila, deva i bića iz prirode. Kao što možete da vidite, iskustva koja uključuju ova bića su veoma subjektivna, i često je veoma teško, čak nemoguće, razlikovati ih i klasifikovati. Međutim, iz svih ovih iskustava mogu se izvući tri univerzalna „ključa kraljevstva“ prirodnih bogova:

- 1. Kontakt sa vilama i devama iziskuje iskren pristup sa mnogo poštovanja. Ukoliko ova bića primete prevaru i neiskrenost, počće da vas izbegavaju.*
- 2. Kako biste komunicirali sa ovim bićima, morate da razvijete sposobnost usklađivanja sa njihovim frekvencijama i njihovom energijom. Verujte svojoj intuiciji i utiscima o nazivima i oblicima. Probajte da se oduprete potrebi da ova iskustva objasnite pravim terminima.*
- 3. Uradite nešto kako biste pokazali da je nešto pozitivno usledilo kao rezultat vaše saradnje sa ovim stvorenjima.*

Sledeće poglavlje nudi vam načine kako možete sebe da uvežbate kako biste postali spremni da vidite ova stvorenja i kako da se uskladite sa njima.

3.

RAZVIJANJE SVESTI O VILAMA

U detinjstvu, naš spiritualni osećaj je daleko otvoreniji i lakše prihvatamo nevidljive svetove. Kod većine ljudi, kako se približavaju odrasloj dobi, ovaj osećaj se sve više gasi kako postajemo okrenuti materijalnom svetu. Ponekad odrasli koji su izgubili ovaj osećaj, mogu da sputavaju ovaj spiritualni osećaj kod mladih.

Kada odrastemo, većina smatra da samo posebno nadareni pojedinci imaju sposobnost da vide i komuniciraju sa bićima kao što su vile, deve i

anđeli. Ovo je daleko od istine, jer svako od nas može ponovo da aktivira svoje spiritualne osećaje. „Mašta je most“, kaže Moli Šian, osnivačica farme Grin Houp. „Ono što mi mislimo da je plod naše mašte je, u stvari, poruka. Što sam više pažnje obraćala na poruke, sve više sam shvatala da smo svi mi povezani međusobno“.

Vile se obično mogu videti unutrašnjim vidom. To znači da mi imamo mentalnu sliku o njima. „Vilinski vid“ je sposobnost da na vidovit način vidimo vile. U stvari, vilinski vid uključuje sva čula – to je više nešto poput celokupne psihičke svesti. Pored mentalnih vizualnih doživljaja, mi možemo da osetimo dodir, da čujemo zvuke i da osetimo mirise – čak i ukuse koji označavaju nevidljivo prisustvo.

Vežbe koje slede u ovom poglavlju će vam pomoći da razvijete svest o vilama time što ćete navesti vašu svest da se proširi.

„Vilinski vid“ je sposobnost da na vidovit način vidimo vile.

HARMONIJA SA PRIRODOM

Jedan od najboljih načina da se razvije svest o vilama je da se iskusi iskonska harmonija sa prirodnim svetom. Provođenjem vremena u prirodi neguje se sklad sa njenim ritmom, kako sa vidljivim svetom, tako i sa nevidljivim duhovnim svetom.

Jednog leta sam posetila Fajndhorn i doživela sam svoje iskustvo sa Panom. Zbog svoje geografske širine, Fajndhorn je zemlja gde za vreme dugodnevice sija sunce u ponoć, a tamo se održava i keltski festival bogojavljenja. To je zvučalo čarobno te sam sredila da tamo ostanem nekoliko dana i da učestvujem u njihovim aktivnostima.

Odmah me je očarala magična moć ovog mesta. Divlja i primitivna atmosfera i dalje se širi krajolikom, i oni koji tragaju za kontaktom sa duhovima iz prirode – kojima je namera časna i iskrena – i dalje bivaju nagrađeni, kao što je to bio slučaj i onda kada je Fajndhorn bio samo ideja u spiritualnom svetu.

Često sam šetala do plaže, prolazeći prvo kroz drveće, a potom kroz gustu štipavicu, žbunje koje raste na peskovitom tlu. Obratila sam pažnju na sve elemente i osećala sam da sam deo njih. Bila sam u potpunom skladu sa okolinom, kao da smo jedno drugom bili proširenje. U večerima kada bi zavladao sumrak, mogla sam da promenim svoju svest i da opazim sjaj duhova iz prirode, koji su sijali kao svetla.

Znala sam da će se, ako se svidim bogovima prirode, Pan lično pojaviti preda mnom. Jednoga dana, dok sam sama šetala plažom, iznenada sam čula prepoznatljiv zvuk Panove frule iza sebe. Prvo sam pomislila da je neko iz sela pošao za mnom, pa sam se okrenula i videla da nema nikoga na stazi. Nije bilo ni jednog ljudskog bića u blizini. Nastavila sam sa šetnjom. Nežna muzika, na trenutke veoma tiha, pratila me je sve dok nisam prošla kroz žbunje i izašla na pesak.

Ovaj doživljaj vilinske svetlosti i samog Pana bio je rezultat unutrašnjeg sklada koji sam osećala sa okolinom. Pored opuštanja u prirodi, sklad i ravnotežu možemo da postignemo i na druge načine.

(...)